

Digt: Bevidsthedsrundbarberet

af Peter Danielsen

Bevidsthedsrundbarberet
går tossen snart i knæ
forvirret og forceret
er flygtighedens fæ
Fortabelsesforhærdet
i ensomhedens pop
dog evighedsbehjertet
som kærlighedens prop

Der springes buk på engen
der files violin
han vågner op i sengen
som lysten amorin
Nok danser stjernevrимlen
på himlens boulevard
men fjernt fra hoppeskimlen
har hingsten lyst til bart

Og ham her er atletisk
med fyldebøttevom
nu vil han da asketisk
for altid vende om
En celles hvide mure
En seng en stol en pult
i ensomhed at turde
at æde af sin sult

Han tjærer tankens søle
i negationens rum
men ender med at føle
sig endnu mere dum
Han nægter at bemærke
sit åbenbare skridt
men farver er så stærke
hvor lærredet er hvidt

Han flygter ud i skoven
men ender i en by
han venter hjælp fra oven
men hales ned på ny
Bevidsthedsrundbarberet
er Adams sølle æt
men blødende i leret
står ordets majestæt

Hun griber ham i flugten
og åbner sine fjer
i honningviadukten
har glædesvrimlen veer
og skyggehæren viger
for tusind kys i flok
mens sansehavet stiger
i lysets chok-amok

Hun lader livet gløde
igennem ben og marv
hun elsker ham til døde
han vågner af sin grav
De hvirvler rundt på kloden
som stjernestøv i dans
forenede ved roden
til himlen hvisker: stands!